

Arrest

nr. 340 164 van 27 januari 2026
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 23 januari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot terugdrijving (bijlage 11) van 22 januari 2026.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKAN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DESAUW, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker biedt zich op 6 november 2025 aan bij de grenspolitie van de nationale luchthaven te Zaventem, komende met een vlucht vanuit Istanboel (Turkije). Diezelfde dag wordt de beslissing tot terugdrijving genomen omdat verzoeker niet in bezit is van de nodige binnenkomstdocumenten; hij is niet in bezit van enig reis- of identiteitsdocument, noch van enig bewijs van herkomst. Diezelfde dag wordt de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen.

1.2. Verzoeker dient aan de grens op 6 november 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 10 december 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep, weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 23 december 2025 (hierna: de Raad), bij arrest nr. 338.580, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 5 januari 2026 wordt verzoeker ervan in kennis gesteld dat er op 8 januari 2026 een terugdrijving is voorzien met bestemming Istanboel (Turkije). Wegens verzet gaat deze terugdrijving niet door. Naar aanleiding hiervan wordt op 8 januari 2026 een verslag niet vertrek opgesteld. Op 8 januari 2026 wordt de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen. Verzoeker wordt hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

1.5. Op 16 januari 2026 om 9u worden verzoeker en diens advocaat geïnformeerd dat later diezelfde dag, om 13u45, een nieuwe terugdrijving naar Istanboel (Turkije) is voorzien. Deze terugdrijving wordt gestaakt, na 'weigering boordcommandant/cabinepersoneel/maatschappij'. Diezelfde dag wordt opnieuw een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen, die aan verzoeker diezelfde dag ter kennis wordt gebracht.

1.6. Op 20 januari 2026 vordert verzoeker bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 16 januari 2026 houdende "impliciete beslissing tot terugdrijving naar Turkije (Istanboel), zoals vervat in de kennisgeving van een vlucht op 16 januari 2026". De Raad verwerpt op 23 januari 2026, bij arrest nr. 340.056 voormeld beroep omdat het beroep zonder voorwerp en dus 'doelloos' is geworden daar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen het volgende had meegedeeld: "Wat er ook van zij, om iedere polemiek te vermijden, werd er op 22.01.2026 een nieuwe beslissing tot terugdrijving genomen (zie bijlage).

Deze nieuwe beslissing impliceert dat, de verwerende partij meedeelt dat "zelfs indien zou worden aangenomen, zoals verzoeker beweert doch door verweerder wordt betwist, er sprake was van een impliciete beslissing tot terugdrijving, de expliciete beslissing van 22.01.2026 in elk geval elke eerdere beslissing tot terugdrijving – expliciet dan wel impliciet - opheft en vervangt".

Een vordering tot schorsing dan wel een beroep tot nietigverklaring tegen een beslissing die opgeheven is, is zonder voorwerp, minstens onontvankelijk bij gebrek aan belang.

Verzoeker is in de mogelijkheid om een rechtsmiddel aan te wenden tegen de beslissing tot terugdrijving van 22.01.2026."

1.7. Op 22 januari 2026 wordt opnieuw een beslissing tot terugdrijving genomen op grond van artikel 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet daar verzoeker niet in bezit is van een geldig reisdocument voor binnenkomst in België en omdat hij niet over een grensoverschrijdend document voor binnenkomst in België beschikt. Verzoeker wordt hiervan in kennis gesteld op dezelfde dag. Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

"TERUGDRIJVING

(...)

De heer:

Naam S. voornaam M. K. M.

Geboren op (...) 2005 te Gaza geslacht (m/v) Mannelijk

(...)

Afkomstig uit Istanbul Sabiha Gocken met VF065, waarnaartoe betrokkene tevens zal teruggedreven worden, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

(A) is niet in het bezit van een geldig reisdocument/van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid, 1°, 2°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument voor binnenkomst te België.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Hij legt geen medisch of psychologisch attest van zijn gezondheidstoestand voor waaruit blijkt dat hij lijdt aan fysieke of mentale gezondheidsproblemen. Uit niets blijkt dat betrokkene de moeite gedaan heeft zijn oorspronkelijke Jordaanse reisdocumenten te bekomen, ondanks dat uit het administratief dossier van het CGVS blijkt dat de familie van betrokkene, die in Jordanië verblijven, bewijzen van zijn toegestaan verblijf tot 08.05.2029 konden aantonen. Het feit dat betrokkene niet naar Jordanië teruggedreven kan worden en zijn recht op privé- en familieleven niet kan uitoefenen en naar Turkije zal teruggestuurd worden, is aldus te wijten aan de acties van betrokkene zelf. Een tijdelijke scheiding van de vreemdeling en zijn familie, met het oog op het vervullen van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8. EVRM (zie ook arrest Europees hof van de rechten van de mensen, 19 februari 1996 inzake Gül/Zwitserland, rrv nr2682,16 oktober 2007). Het feit dat betrokkene zich in de illegaliteit zal

bevinden bij terugkeer naar Turkije is te wijten aan zijn eigen acties. Betrokkene kan geen gegronde vrees voor Turkije aantonen aangezien hij volgens zijn eigen verklaren een week aldaar verbleven heeft. Een schending van artikel 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt

(...)

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (artikel 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is niet in het bezit van ene geldig visum of een visum vervangende verblijfstitel. Hij beschikt zodoende niet over een grensoverschrijdend document voor binnenkomst te België."

1.8. Er staat een nieuwe terugdrijving gepland voor 28 januari 2026.

2. Over de ontvankelijkheid

De beslissing tot vrijheidsberoving is overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedureglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering op grond van artikel 39/82 § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed.

Verweerder betwist in de nota de hoogdringendheid van de vordering niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen.

3.3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Verzoeker geeft vooreerst een uitvoerige theoretische uiteenzetting om vervolgens in te gaan op zijn persoonlijke situatie. Hij betoogt dat de bestreden beslissing een terugdrijving naar Turkije beoogt. Hij bekritiseert de motivering van de verwerende partij, die stelt dat het te wijten is aan zijn eigen gedrag indien hij zich in Turkije in de illegaliteit zal bevinden. Volgens hem schendt dergelijke overweging het absoluut karakter van artikel 3 van het EVRM enerzijds omwille van de reeds ondergane geweldplegingen en anderzijds omwille van een blootstelling aan een situatie van illegaal verblijf, wat volgens hem neerkomt op een arbitraire detentie en cascade-verwijdering.

Inzake de geweldplegingen die hij ondergaan heeft, preciseert hij dat hij tijdens een poging om hem terug te drijven naar Turkije op 16 januari 2026, slachtoffer geworden is van uitzonderlijk ernstige fysieke

geweldplegingen, terwijl hij onder toezicht en exclusief gezag stond van de overheid. Hij wijst erop dat hij op consistente wijze verklaard heeft dat hij door de escortes geslagen werd en dat hij de interventie van zowel Belgische als Turkse politieagenten beschreven heeft als brutaal en disproportioneel, met als gevolg dat een administratieve maatregel zich omgetoverd heeft tot een fysieke agressie. Hij preciseert dat het gebruik van dwangmiddelen verder gegaan is dan het garanderen van de veiligheid met onmiddellijke schade tot gevolg. Hij preciseert dat hij danig gewurgd werd zodat hij vreesde voor zijn leven en stelt dat die daad een directe aantasting vormde van de vitale functies en een angst voor de naderende dood veroorzaakte, wat op zich een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Hij benadrukt dat zijn verklaringen objectief en klinisch bevestigd worden door het medisch attest van Dr. A., en dat dit attest onmiddellijk na zijn mislukte terugdrijving en ontscheping opgesteld werd. Hij beschouwt voormeld medisch document als het belangrijkste document in zijn dossier omdat dit formeel bevestigt dat zijn verhaal en de verwondingen met elkaar overeenstemmen. Hij preciseert dat er geattesteerd werd dat hij een zwelling van de rechter pols en schaafwonden aan de linker pols heeft, te wijten aan een traumatisch en bestraffend boeien, schaafwonden op beide flanken, wat wijst op slagen en dat er sprake is van een gevoelige halsstreek bij palpatie, wat een cruciaal element is dat wurging bevestigt. Het attest stelt volgens hem nog dat een dergelijke verwonding niet het gevolg kan zijn van louter passieve weerstand, maar duidt op actieve compressie van de luchtwegen. De weigering van de gezagvoerder om hem na dit incident te vervoeren, onderstreept volgens hem alleen maar het ongehoorde geweld, die door een neutrale derde partij als onverenigbaar met de veiligheid van de vlucht en de menselijke waardigheid werd beschouwd.

Vervolgens gaat hij in op het risico dat hij zou lopen in Turkije omwille van het gebruik van valse documenten. Het feit dat hij "een week" op doorreis was, is volgens hem in geen geval een voldoende garantie voor duurzame veiligheid of een legale status bij een gedwongen terugkeer. Hij vervolgt dat zijn persoonlijke en juridische situatie hem blijft blootstellen aan een onmiddellijk, specifiek en vrijwel zeker gevaar in geval van gedwongen terugkeer naar Istanbul. Uit de stukken van het dossier (met name de notities van het CGVS-gesprek) blijkt volgens hem dat hij via Turkije is gereisd en het land heeft verlaten met valse identiteitsdocumenten (een vals paspoort dat door een smokkelaar genaamd "A.R." was verstrekt). Dit feit zou hem in een hoge risicocategorie ten aanzien van de Turkse autoriteiten plaatsen. Hij stipt in dit verband nog aan dat Turkije momenteel een beleid voert van "nultolerantie" en strenge strafrechtelijke vervolging tegen het gebruik van valse documenten en illegale immigratie, wat beschouwd wordt als een bedreiging voor de nationale veiligheid. Door hem terug te sturen naar Istanbul, terwijl de verwerende partij erkent dat hij daar "illegaal" zal verblijven, wordt hij bewust blootgesteld aan de volgende gevolgen, die in recente internationale rapporten zijn gedocumenteerd, namelijk onmiddellijke identificatie en criminalisering wegens de overtreding van in- en uitreis door het gebruik van valse documenten (vervalsing van documenten en gebruik van valse documenten), illegale grensoverschrijding, gebrek aan bescherming en risico op terugdrijving naar gebieden waar actieve conflicten heersen. Verzoeker citeert in dit verband uit algemene rapporten. Door het totale gebrek aan documenten vrees hij door de Turkse autoriteiten meteen in de stigmatiserende categorie van 'illegale' of 'onregelmatige' migranten geplaatst te worden. Hij vervolgt dat die administratieve en strafrechtelijke kwalificatie hem direct en onvermijdelijk blootstelt aan willekeurige arrestaties bij zijn aankomst op het Turks grondgebied, aan systematische detentie in overvolle detentiecentra, aan strafbare en willekeurige detentie en aan onbepaalde en willekeurige verlenging van zijn verblijf in detentiecentra. Hij herhaalt dat de bestreden beslissing hem direct en onvermijdelijk blootstelt aan willekeurige arrestaties zodra hij op Turks grondgebied aankomt, aan systematische detentie in overvolle detentiecentra, en aan de absolute onmogelijkheid om zich legaal te verplaatsen, onderdak te vinden of toegang te krijgen tot de formele arbeidsmarkt. Hij vervolgt dat die situatie van "rechtsonzekerheid" aanzienlijk het risico verhoogt van een reeks summiere terugsturingen (chain refoulement) naar conflictgebieden, zonder individuele beoordeling van zijn situatie. Hij voegt toe dat zijn status als "illegale" migrant het risico vergroot dat hij wordt teruggestuurd naar Syrië of Gaza, wat oorlogsgebieden zijn. Dit vooruitzicht beschouwt hij als een duidelijke schending van het beginsel van non-refoulement in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hij vervolgt dat Turkije hem geen enkele effectieve of realistische mogelijkheid zal bieden om een verblijfsvergunning of regularisatie te verkrijgen, waardoor hij niet alleen elke rechtsgarantie tegen terugkeer wordt ontzegd, maar ook de toegang tot de meest elementaire rechten op het gebied van sociale bescherming, medische zorg en waardige opvang. In die zin acht hij het argument in de bestreden beslissing, dat dit risico "te wijten is aan zijn eigen handelingen" juridisch onaanvaardbaar. Hij voegt nog toe dat het Europees Hof er voortdurend aan herinnert dat het verbod op foltering absoluut is en geen enkele beperking toelaat die verband houdt met het gedrag van het slachtoffer.

Vervolgens wijst hij op zijn verhoogde kwetsbaarheid als asielzoeker, maar ook vanwege zijn traumatische persoonlijke parcours, dat gekenmerkt wordt door een vroege vlucht uit conflictgebieden, een leven in ballingschap en het klimaat van geweld waarin hij is opgegroeid. Deze psychologische kwetsbaarheid wordt volgens hem nog versterkt door het plotselinge fysieke geweld tijdens de eerste poging tot terugsturing, alsook door de huidige geopolitieke context, nu de oorlog in Palestina een dramatische intensiteit bereikt. Hij besluit dat dit conflict de veiligheid en waardigheid van alle Palestijnen in gevaar brengt en bij hem een diepe existentiële angst over zijn lot en dat van zijn naasten veroorzaakt. Deze gecumuleerde kwetsbaarheid – fysiek, psychologisch en statutair – moet volgens hem absoluut in aanmerking worden genomen als

verzwarende factor bij de beoordeling van de ernstdrempel die vereist is voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM. Hij besluit dat zijn persoonlijke situatie, in combinatie met de systeemrisico's in Turkije, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de terugdrijving rechtvaardigt.

3.3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker geen kritiek uit op het determinerend motief van de bestreden beslissing. Verzoeker betwist aldus niet dat hij niet in het bezit is van een geldig reisdocument voor een binnenkomst in België en dat hij moet worden teruggedreven naar Turkije. De bestreden beslissing werd terecht genomen op grond van artikel art. 3, eerste lid, 1°, 2° van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. De Raad heeft in zijn arrest met nr. 338.580 van 23 december 2025, waarbij zowel vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker geweigerd werd, geoordeeld dat overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag, de vluchtelingendefinitie en artikel 2, lid 1, d) van de Kwalificatierichtlijn, in geval van een verzoeker die geen nationaliteit bezit/staatloos is – zoals *in casu* nu verzoeker verklaart van Palestijnse origine te zijn –, de nood aan internationale bescherming dient onderzocht te worden ten aanzien van het land waar de verzoeker vroeger gewoonlijk verbleef/zijn gewone verblijfplaats had, *in casu* Jordanië.

Het feit dat de commissaris-generaal en vervolgens de Raad een beoordeling maakt van de nood aan internationale bescherming ten aanzien van verzoekers land van gewoonlijk verblijf, Jordanië, betekent hoegenaamd niet dat de verwerende partij, die reeds op 8 november 2025 overging tot het nemen van een beslissing tot terugdrijving, die opgeheven en vervangen wordt door de thans bestreden beslissing, verzoeker dient terug te brengen naar Jordanië. Verzoekers kritiek in dit verband in zijn verzoekschrift, mist iedere juridische grondslag.

Immers, werd op grond van de artikelen 52/3, § 3, van de Vreemdelingenwet en 49/3/1 van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van de beslissing tot terugdrijving van 6 november 2025, gelet op verzoekers beschermingsverzoek van 6 november 2025, opgeschort. Op 23 december 2025, de dag waarop het arrest nr. 338.580, waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt, werd uitgesproken, is de beslissing tot terugdrijving van 6 november 2025, opgeheven en vervangen door de thans bestreden beslissing, terug uitvoerbaar geworden. De terugdrijving gebeurt, zoals voorzien in bijlage 9 bij het Verdrag van Chicago naar de plaats van inscheping, zijnde Istanboel, Turkije, wat door verzoeker overigens al bekend was minstens sinds 5 januari 2026, dag waarop hij in kennis werd gesteld van de vlucht naar Istanboel.

3.3.4. De Raad heeft reeds in arrest nr. 338.580 vastgesteld dat verzoeker wel degelijk een Jordaanse verblijfsvergunning heeft en dat hij niet aannemelijk maakt dat hij deze heeft vernietigd en/of er geen gedrukte versie meer van kan krijgen. De motieven van de commissaris-generaal werden in voormeld arrest geciteerd en door de Raad integraal overgenomen. Die luiden onder meer als volgt: *“U legt dan ook tegenstrijdige verklaringen af aangaande. Zo verklaarde u dat u uw Palestijnse ID-kaart, wat naar eigen zeggen ook uw Jordaanse verblijfstitel betreft, in 2020 in Palestina verloor. Echter blijkt uit de kopie die u bezorgde dat deze kaart slechts werd afgeleverd in 2024. Uw familie stuurde een kopie van uw verblijfskaart van Jordanië door via Instagram (DVZ, DVZ-interview, vraag 25). Bijgevolg kan er geen enkel geloof worden gehecht aan het feit dat u niet meer in het bezit bent van uw verblijfsvergunning. Uit uw administratief dossier is ook duidelijk dat uw verblijfsvergunning nog niet verlopen is, u beweert alleen - in tempore suspecto en zonder het te bewijzen – dat uw gedrukte verblijfsvergunning vernietigd zou zijn. Uit de kopie van uw identiteitskaart blijkt namelijk dat uw verblijfstitel geldig is tot 08.05.2029 (zie groene map). [...]*

Wat betreft uw vrees in verband met uw onmogelijkheid om terug te keren naar uw land van gewoonlijk verblijf, merkt de commissaris-generaal op dat dit niet het gevolg is van een daad van vervolging of ernstige schade door de Jordaanse autoriteiten of een niet-overheidsactor in het land waar u uw gewone verblijfplaats had, dit omdat uw verblijfsvergunning op het moment van uw vertrek nog steeds geldig was of verlengd had kunnen worden. Deze onmogelijkheid vloeit voort uit uw eigen handelingen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u een verblijfsrecht in Jordanië heeft. Het is dus te wijten aan uw persoonlijke keuze om deze te vernietigen en te hebben besloten uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten, dat u uw huidige situatie hebt gecreëerd, met name dat u beweert dat u niet kan terugkeren naar Jordanië. U kunt de onmogelijkheid om terug te keren naar en te verblijven in het land waar u vroeger uw gewone verblijfplaats had enkel aan uzelf en niet aan een actor van vervolging of ernstige schade toeschrijven.”

In het kader van zijn beroep, gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal, bracht verzoeker overigens geen documenten of elementen aan die op voorgaande vaststellingen een ander licht kunnen werpen en besloot de Raad aldus dat er geen elementen voorliggen waaruit blijkt dat verzoeker niet (langer) over een Jordaanse (gedrukte) verblijfsvergunning beschikt. Het komt wel degelijk aan verzoeker toe om zich in bezit te stellen van zijn eigen documenten, nu afdoende geoordeeld werd dat uit niets blijkt dat hij daarover niet meer zou kunnen beschikken. Aldus kon de verwerende partij op goede gronden in de bestreden beslissing motiveren als volgt: *“Uit niets blijkt dat betrokkene de moeite gedaan heeft zijn oorspronkelijke Jordaanse reisdocumenten te bekomen, ondanks dat uit het administratief dossier van het CGVS blijkt dat de familie van betrokkene, die in Jordanië verblijven, bewijzen van zijn toegestaan verblijf tot 08.05.2029 konden*

aantonen.” Dat dit motief draagkrachtig is en strookt met de stukken van het administratief dossier blijkt des te meer nu verzoeker ook in het kader van huidige procedure geen elementen aanbrengt die daarop een ander licht werpen. Ten overvloede zijn er geen indicaties waaruit blijkt dat verzoeker inmiddels de nodige stappen ondernomen hebben. Hiernaar bevraagd ter terechtzitting stelt zijn advocaat hier geen idee van te hebben.

3.3.5. Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van zijn terudrijving naar Istanboel, Turkije, te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 68).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan zijn geval, dient verzoeker over de materiële mogelijkheid te beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden toegelicht dat verzoeker verklaard heeft een week in Turkije te zijn verbleven alvorens door te reizen naar België. In het verzoekschrift maakt verzoeker bovendien geen gewag van persoonlijke ervaringen tijdens die week in Turkije, die gelijkgesteld kunnen worden met behandelingen strijdig met artikel 3 van het EVRM. Hij toont ook hoegenaamd niet aan dat hij gedurende zijn verblijf in Turkije in bezit was van valse documenten en dat hij, toen hij binnen Turkije gereisd heeft om zich uiteindelijk naar de luchthaven te begeven om zijn reis naar België verder te zetten, in aanraking gekomen is met de Turkse autoriteiten en hierbij blootgesteld werd aan mensonterende of mensenwaardige behandelingen in strijd met voormeld artikel 3. Hoewel verzoeker zich bij de grenspolitie aanbood zonder in bezit te zijn van enig reis- of identiteitsdocument, wordt benadrukt dat verzoekers relaas inzake zijn verblijfsdocumenten voor Jordanië niet geloofwaardig geacht werd. Het staat verzoeker vrij de nodige documenten te bekomen, die het hem mogelijk zullen maken vanuit Turkije terug te keren naar Jordanië, alwaar hij over verblijfsdocumenten beschikt.

Waar hij benadrukt dat hij de Turkse autoriteiten vreest omdat hij in bezit is van valse documenten en met valse documenten gereisd heeft, wordt benadrukt dat in de bestreden beslissing alleszins niet geoordeeld of vastgesteld werd dat verzoeker in het bezit was van valse documenten, zodat zijn betoog in dit verband *prima facie* niet opgaat.

Verzoeker maakt een schending van artikel 3 van het EVRM evenmin aannemelijk door te wijzen op algemene rapporten, met name het AIDA-rapport van juli 2025 en een rapport van Amnesty International van 2023 waaruit hij uitvoerig citeert. Verzoeker onderneemt geen enkele dienstige poging om aan te tonen dat de geciteerde passages in zijn verzoekschrift op p. 14 t.e.m. 19 op zijn situatie van toepassing zijn, *quod non*. De eerste passage gaat over *pushbacks* naar de Iraanse grens van Afghaanse migranten zonder documenten die in Turkije een verzoek om internationale bescherming hadden ingediend, terwijl verzoekers beschermingsverzoek ingediend en behandeld werd in België en uit niets blijkt dat hij gereisd is via Iran. De tweede passage betreft het verbod dat Turkije oplegt voor illegale migranten om binnen het land rond te reizen, terwijl niets verzoeker eraan in de weg staat om zich in bezit te stellen van de nodige documenten om

door te reizen naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoeker zal moeten reizen binnen Turkije als illegale migrant. In dit verband wordt nog benadrukt dat verzoeker zich al een week heeft opgehouden in Turkije en in dit verband geen bemerkings heeft. De derde passage beschrijft de stigmatisering van de Afghaanse gemeenschap in Turkije, terwijl verzoeker van Palestijnse origine is, met een verblijfsrecht in Jordanië. De vierde passage geeft een getuigenis weer van drie personen die overgebracht werden naar een detentiecentrum in Turkije, terwijl niets er op wijst dat die personen zich bevinden in dezelfde situatie als verzoeker. Verzoeker wordt vanuit België teruggedreven naar Turkije overeenkomstig bijlage 9 bij het Verdrag van Chicago. De vierde passage gaat over een terugkeer naar Syrië, waar verzoeker nooit geweest is. Waar in het rapport van Amnesty International gewag gemaakt wordt van een gedwongen terugkeer vanuit Turkije van verzoekers om internationale bescherming, wordt benadrukt dat verzoeker die hoedanigheid niet heeft. Verzoeker heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend in België, dat beoordeeld en afgewezen werd door de Belgische asielinstanties. Hetzelfde geldt voor wat betreft het citaat op p. 17-18 van het verzoekschrift. De paragraaf die beschrijft dat het moeilijk is voor Palestijnse onderdanen afkomstig uit Gaza om hun verblijfstitel verlengd te krijgen, houdt evenmin verband met verzoekers situatie, die over een verblijfsrecht in Jordanië beschikt.

Waar verzoeker nog wijst op zijn kwetsbaarheid, wordt vastgesteld dat hij nalaat enig medisch en/of psychologisch attest bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat hij met dermate ernstige fysieke en/of mentale gezondheidsproblemen te kampen heeft zodat hij niet in staat mag worden geacht om teruggedreven te worden naar Turkije en van daaruit zich te begeven naar Jordanië, land van zijn gewoonlijk verblijf waarvoor hij de nodige documenten heeft.

3.3.6. Indien verzoeker de mening is toegedaan dat hij door de Belgische en/of Turkse politiediensten, tijdens een poging om hem op het vliegtuig te zetten, hardhandig aangepakt werd en hierdoor geschaad werd in zijn fysieke integriteit, staat het hem vrij een klacht in te dienen bij de daartoe bevoegde diensten. Alleszins zijn de stukken uit het administratief dossier in dit verband zowel naar inhoud als naar bewijswaarde te summier om hiertoe als begin van bewijs aangewend te worden. Het verslag niet vertrek van 16 januari 2026 luidt als volgt: *“In uitvoering van de vordering uitgaande van de Dienst Vreemdelingenzaken, is op datum hierboven vermeld, betrokkene naar de luchthaven gebracht om op het vliegtuig te worden gezet.”* Verzoeker kan niet gevolgd worden, waar hij stelt dat hieruit onomstotelijk blijkt dat ten aanzien van hem excessief geweld gebruikt werd, nu dit verslag niet uitsluit dat het vertrek geannuleerd werd wegens een andere reden, zoals onder meer de mening van de boordcommandant dat de aanwezigheid van verzoeker aan boord de veiligheid van de vlucht in gevaar kan brengen.

Stuk 5 gevoegd bij zijn verzoekschrift betreft een schrijven van dr. P.D.G waarin verzoekers verklaringen over zijn ervaringen tijdens een poging tot terudrijving op 8 januari en op 16 januari 2026 worden weergegeven. Er wordt verwezen naar de vaststellingen van de centrumarts op 17 januari 2026 die omschreven worden als volgt: *“Halsstreek: wurggreep: roodheid zichtbaar; pijn bij slikken, Beide polsen: zwelling rechts > links + schaafwonden, Lenden: schaafwonden.”* Dr. P.D.G. besluit nog dat verzoeker ten gevolge van die ervaringen een trauma heeft opgelopen. In het medisch attest van de centrumarts dr. A., stuk 2 gevoegd bij zijn verzoekschrift, worden inderdaad voorgaande vaststellingen opgenomen, maar wordt ook toegevoegd wat volgt: *“Volgens de bewoner zijn deze letsels het gevolg van hardhandige aanpak op 16/01/2026 bij repatriëring”*. De vaststellingen van de dokters zijn aldus louter gebaseerd op de verklaringen van verzoeker, doch laten niet toe vaststellingen te doen over het causaal verband en de precieze omstandigheden waarin de verwondingen werden opgelopen. Zij tonen alleszins niet aan dat de verwondingen waarvan sprake werden veroorzaakt door gewelddadige handelingen die toe te schrijven zijn aan de Belgische of Turkse politie en/of dat de desgevallend gebruikte dwangmiddelen niet toegelaten zijn. De desbetreffende artsen doen zelf geen uitspraak over de oorzaak ervan. Het stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift betreft opnieuw louter de verklaringen van verzoeker. De loutere bewering dat hij door het optreden van de politiediensten extra kwetsbaar is, wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit voorgaande blijkt dat verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM *prima facie* niet aannemelijk maakt.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

I. FLORIO, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

F. BROUCKE, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

F. BROUCKE

I. FLORIO